

Arrest

nr. 192 446 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op X in het dorp Zara Kalai of Karam Kheil Gabarai, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa en dat u de Afghaanse nationaliteit heeft. U behoort tot de stam van de Pashtoen (Safi) en hangt het soennitische geloof aan.

U ging nooit naar school en woonde uw hele leven in uw dorp. U werkte als landbouwer en in de textielwinkel van uw oom in Tamir bazaar. U heeft twee jongere minderjarige broertjes.

Uw vader werkte sinds 2008 voor een Duits bedrijf als chauffeur. Hij woonde feitelijk in Kabul omdat hij hier een geheime tweede vrouw had. In 2014 raakte hij vermist op weg naar Tagab. Aangezien u niet aan hem gehecht was ging u niet direct naar hem op zoek. Echter een dorpsgenoot van u beledigde u hierom. Dit maakte u erg overstuur, waarna uw oom u aanmaande om toch aangifte te doen in het districtcentrum.

U slaagde er in een klacht in te dienen tegen de verdwijning van uw vader. Maar in ruil hiervoor moest u de politie informatie geven over de taliban. U mocht hier met niemand over spreken, zelfs niet met uw familie. Nadat u enkele keren posities van de taliban had doorgebeld, kreeg u telefonische bedreigingen van de taliban die dit te weten waren gekomen. Zij wilden u straffen omdat u een spion was. Daarna kreeg u via de mollah ook een dreigbrief. Vervolgens werd u beschoten. Daarop besloot uw oom u naar het buitenland te sturen om uw veiligheid te beschermen.

U vertrok uit Afghanistan in augustus of september 2015 en reisde illegaal over land via Pakistan, Iran en Turkije naar België waar u asiel vroeg op 4 november 2015. Sinds u in België aankwam heeft u niets meer van uw vader vernomen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw taskera, een dreigbrief van de taliban en een werkattest van uw vader met een enveloppe.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

In eerste instantie kan het CGVS maar weinig geloof hechten aan uw vermeende vrees.

Zo blijken uw verklaringen in de Vragenlijst van het CGVS (18.05.2016) op essentiële punten sterk af te wijken van deze die u aflegt tijdens het gehoor bij het CGVS (30.01.2017). Het CGVS kan verwachten dat u tenminste met betrekking tot de kernelementen van uw relaas eenduidig en concreet kan aangeven wat er is gebeurd. Echter u gaf in de Vragenlijst aan dat u de zoon van een spion was, terwijl u bij het CGVS aangeeft dat u zelf zou hebben gespioneerd. Verder beweert u in de Vragenlijst dat de politie niets heeft gedaan, terwijl bij het CGVS een aanzienlijk deel van uw relaas ingaat op uw samenwerking met de politie nadat ze wel degelijk uw klacht hadden aanvaard. Overigens kan u geen kopie neerleggen van deze klacht, hetgeen al evenzeer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vermeende incident. U kan evenmin details aanbrengen over de feitelijke opvolging ervan (p. 14). Voorts geeft u in de vragenlijst aan dat u thuis bent ondergedoken, terwijl u gedurende het gehoor verklaart dat u zich bij uw oom verstopte na ontvangst van de dreigbrief (p. 10). Het is ook verbazend dat u er pas dan melding van maakt dat u zou zijn beschoten, gezien u deze gebeurtenis aanhaalt als de directe aanleiding om uw oom over al uw problemen te vertellen waardoor hij u naar België stuurde. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor (p. 14) beweert u dat u toen niet volledig was. Het CGVS kan deze uitleg niet aanvaarden, het gehoor begon immers met de vraag of u bij DVZ de voornaamste elementen kon aanhalen (p. 2), waarna u enkel meldde dat niet alleen uw vader maar ook uzelf spion was geweest. Dat het DVZ interview weliswaar kort is doet niets af aan de vraag of de centrale elementen van uw vrees ter sprake konden komen.

De opeenvolging van gebeurtenissen zoals u ze weergeeft is hoe dan ook weinig samenhangend (p. 9, 10). U beweert dat u pas de verdwijning van uw vader ging aangeven nadat u er over gesproken had met een vriend (die u uitdaagde), met uw moeder en uw oom. Dat geen van hen, noch zijn (vermeende) andere vrouw, dit zelf en zo snel mogelijk zouden aangeven is hoe dan ook ongeloofwaardig. U zou zelf immers nog minderjarig zijn geweest. Het is tenslotte ongeloofwaardig dat als u werkelijk iets over het lot van uw vader had laten weten dat u ook niet getracht zou hebben om de lokale leiders of dorpsouders te betrekken. Echter u liet na dit te doen (p. 17). Dat u vervolgens een aantal keer de aanwezigheid van taliban aan de politie zou doorbellen kan evenmin overtuigen. Immers als ze zich gewoon langs de kant van de weg of bij de moskee ophielden (p. 10) lijkt het hebben van informanten overbodig.

Overigens blijkt uit informatie dat de taliban in deze periode op heel zichtbare wijze het openbare leven domineert in Tagab (zie administratief dossier) en dat de politie dus zeker geen jongetjes nodig had om hen te informeren over hun aanwezigheid. Dat u vervolgens een dreigbrief zou hebben gekregen via de mollah omwille van deze klusjes is bijgevolg evenzeer ongeloofwaardig. Overigens moet worden opgemerkt dat de vermeende verdwijning van uw vader waar alles bij zou zijn begonnen niet aannemelijk overkomt. Hij zou chauffeur zijn geweest voor Duitsers. Hoewel hij hierdoor verdwenen zou zijn, probeert u niet meer te weten over zijn lot (p. 10, 11). U kan evenmin toelichting verschaffen bij het attest dat u hier zelf over neerlegt. Nochtans moet worden opgemerkt dat dit aangeeft dat zijn job al was afgelopen in december. Het is dus niet duidelijk waarom de taliban hem daarna nog omwille van deze job zouden ontvoeren. Niettemin legt u in de Vragenlijst direct het verband tussen deze job en zijn verdwijning. Hiermee geconfronteerd (p. 13) antwoordt u volledig naast de kwestie "Hij verdween, job was gedaan, hij zou naar het dorp komen". Het lijkt er dan ook op alsof u uw verklaringen hebt

aangepast nadat u merkte dat het neergelegde attest in strijd was met de verklaringen die u aanvankelijk had afgelegd. Uiteraard draagt dit niet bij aan uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaart dat u pas een week na uw vader zijn verdwijning erover hoorde toen de andere vrouw uw moeder belde om te vragen of hij in Tagab was aangekomen vanuit Kabul (p. 12). Men kan in deze omstandigheden bezwaarlijk over een geheime relatie spreken. Dat uw verklaringen in dit verband niet kloppen of minstens onvolledig zijn blijkt ook uit zijn werkattest, dat vermeldt dat hij resident is in Kabul. Als uw moeder zijn officiële vrouw is dan verbleef hij op dat moment meer dan waarschijnlijk met haar in Kabul.

Het CGVS moet daarnaast wijzen op ernstige twijfels over de door u opgegeven leeftijd en de daaraan verbonden identiteit. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16 november 2015 aan dat u nog 16 jaar en dus minderjarig was. U verklaarde immers geboren te zijn op 30 november 1998. Daarna werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 10 maart 2016 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde, namelijk 20,53 jaar met een standaarddeviatie van 1,55 jaar. U deed zich dus ruim drie jaar ouder voor dan u in werkelijkheid bent. Bij het CGVS geeft u aan dat u niet weet hoe dat komt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Op uw een taskera staat trouwens dat u 14 jaar was op 15/1/1392 (of 4 april 2013), waardoor uw geboortjaar volgens dit stuk 1999 zou zijn. Hoe dan ook, met een dergelijk groot leeftijdsverschil heeft het er alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dit heeft op zijn beurt een negatieve weerslag op uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien ondermijnt dit het geloof in de authenticiteit van de door u neergelegde taskera.

Aansluitend hierbij heeft het CGVS bedenkingen bij uw voorgehouden profiel van ongeletterde. Zo beweert u dat u nooit naar school bent geweest (p. 6). Nochtans gebruikte u volgens uw eigen verklaring wel Facebook (p. 3). Uw bewering dat u de code zou zijn vergeten is echter stereotiep en weinig overtuigend, ze is eerder een indicatie dat u deze niet aan het CGVS wil tonen.

Verder wijzen ook uw verklaringen op een gebrek aan volle medewerking tijdens het gehoor. Het is vooral tijdens het eerste deel van het gehoor opvallend dat u zich als erg onwetend voorstelt over uw eigen omgeving, terwijl dit na de eerste pauze (p. 15) opvallend omslaat. Het lijkt er op dat u het CGVS wil voorhouden dat u ongeletterd en onwetend bent, maar dit kan niet overtuigen. Zo blijkt het volgende tijdens het begin van het gehoor. U kan enige informatie geven over uw dorp, maar ze is opvallend fragmentair. Immers u kan of wil nauwelijks toelichting geven bij vragen die peilen naar uw vermeende plaats van herkomst. Ondanks veelvuldig aandringen door het CGVS voor het belang van deze vragen blijft u kort of naast de vragen antwoorden. Bijvoorbeeld op de vraag naar de weg naar de provinciehoofdstad Kapisa zegt u dat u er niet geweest bent (p. 3, 4). Verder gevraagd naar hoe men er zou moeten geraken, kan u enkel zeggen dat dit per auto is. Echter uw verklaring dat u er niet zelf geweest bent is onvoldoende, immers de provinciehoofdstad is er van belang voor de lokale gemeenschap en wordt zeker geregeld gebruikt; als u er effectief woonde moet u kunnen zeggen hoe men er heen ging. Het is ook bevreemdend dat u niet kan zeggen welke stammen er elders in de provincie Kapisa wonen (p. 6). Ook bij vragen over de context van uw jeugd legt u maar weinig medewerking aan de dag (p. 5, 6). Zo moet het CGVS steeds erg veelvuldig doorvragen voordat u enige informatie geeft, bijvoorbeeld naar het moment waarop u de taskera kreeg of met wie u nog contact heeft in Afghanistan.

Voorts moet het CGVS wijzen op een onvoldoende kennis over de situatie in uw vermeende plaats van gewoonlijk verblijf. Zo verwijst u geregeld naar de aanwezigheid van taliban (p. 3, 7, 8, 9, 16, 17). Toch weet u hier geen overtuigende toelichting bij te verschaffen. Zo kan u niets vertellen over de houding van uw malik ten aanzien van de aanwezigheid van de taliban. Ermee geconfronteerd dat het erg onwaarschijnlijk is dat de dorpsleider geen enkel contact zou hebben met deze erg aanwezige taliban maakt u zich er van af door te stellen dat u het niet kan weten omdat u hen niet samen heeft gezien. Ook dit ontwijkende antwoord kan niet voldoen. Immers er zijn ongetwijfeld manieren waarop de lokale gemeenschap en zeker de lokale leiders een modus vivendi moeten zien te vinden om zo weinig mogelijk last te ondervinden van de lokale taliban. Dat u geen enkele anekdote of voorbeeld kan geven waarbij de taliban impact hadden op het dagelijkse leven van de gemeenschap is daarom erg onwaarschijnlijk. Uw bewering dat ze enkel 's nachts kwamen en gemaskerd waren lijkt dat ook een stereotiep en algemene doodoener die daarom uw aanwezigheid op deze plaats niet aannemelijker maakt. Integendeel, het contrast tussen enerzijds opvallend weinig gedetailleerde en doorleefde verklaringen wanneer het gaat over wie u bent en waar u vandaan komt en een anderzijds opvallend gedetailleerd maar ongeloofwaardig asielrelaas, wijst sterk in de richting van een ingestudeerd verhaal. Overigens zijn uw aanvankelijke verklaringen over de nachtelijke en heimelijke bezoeken van de taliban

in tegenstrijd met uw daaropvolgende bewering dat u de taliban tot drie keer toe wel gewoon op straat tegenkwam of zag lopen.

Kortom het CGVS is er niet van overtuigd dat u uw hele leven in Tagab hebt verbleven, en zeker niet de laatste jaren van uw beweerde verblijf. Dit blijkt ook uit uw verklaringen met betrekking tot de laatste verkiezingen (p. 7). Immers de laatste presidentsverkiezingen vonden plaats op 5 april 2014, dus ongeveer een jaar voor uw beweerde vertrek. Niettemin kan u hierover niets vertellen (p. 7, 8). Gezien het belang van deze verkiezingsdag is dit erg verbazend. Echter u beweert eerst dat er geen verkiezingen waren in uw dorp omdat er taliban waren (p. 7). Wanneer het CGVS verder ingaat op het onderwerp stelt u dat er toch verkiezingen waren voor dorpsleiders maar over het hoe en waarom weet u niets te vertellen (p. 8). U zegt dat u niet weet of uw familieleden aan de verkiezingen deelnamen. U weet trouwens evenmin of u verwanten heeft die voor de overheid werken, sterker nog, u zou niet eens weten wat ze doen. Hoe dan ook, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er verkiezingen plaatsvonden, zowel om een president te kiezen als voor het provinciaal parlement. Het is niet omdat u nog minderjarig zou zijn geweest dat u niet zou weten over de lopende campagnes, van de maatregelen om mensen tot stemmen aan te zetten en van de gebeurtenissen op de bewust dagen. Uw uitleg dat u het niet weet omdat u er niet heen ging is naast de kwestie. In een kleine gemeenschap weet u het wel als mensen zouden gaan stemmen en waar de dichtstbijzijnde stembureau's zouden zijn. En zelfs al zouden gewapende groepen het stemmen van de mensen willen beletten, dan nog had u hierover veel meer details moeten kunnen geven. Echter uw steeds terugkerende uitleg dat u het niet kan weten omdat u niet ging is vooral een indicatie dat u het wellicht niet weet omdat u niet op deze plaats verbleef. Inderdaad het werkattest van uw vader geeft aan dat hij resident is in Kabul, waardoor het CGVS redelijkerwijs kan aannemen dat hij daar woonde en dit met zijn gezin waaronder zijn nog minderjarige kinderen op dat moment. Kortom ook al bent u misschien afkomstig van Kapisa, u heeft niet kunnen aantonen dat u er effectief verbleef voor uw komst naar België.

Voor wat betreft de documenten die u heeft neergelegd blijkt tenslotte dat deze bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen. Aangezien het CGVS geen geloof hecht aan de bedreigingen van de taliban kan de dreigbrief deze conclusie op zich niet ombuigen. Verder is het hoe dan ook onlogisch dat de taliban u meermaals telefonisch dreigen te vermoorden en u vervolgens nogmaals een brief zouden sturen waarmee ze u zowel willen rekruteren (u moest "naar hen toe gaan") als dreigen te vermoorden (p. 13). U kan overigens geen kopie van de vermeende klacht over de verdwijning van uw vader neerleggen, ondanks dat dit een sleutelement is van uw relaas. U vraagt zich af hoe u daar aan kan komen, nochtans heeft u wel contact gehouden met uw familie (p. 14). Dat er wellicht nooit sprake is geweest van een klacht blijkt ook uit de vaststelling dat u niets kan vertellen over de follow-up ervan. Bovendien zou uw oom wel probleemloos in staat zijn geweest om naar Kabul te gaan om het werkattest op te halen. U kon of wilde niettemin geen enkele foto neerleggen of andere stukken die de context van uw leven, familie en woonplaats in Kapisa schetsen. Voor wat betreft de neergelegde taskera en het werkattest werden al enkele bedenkingen geformuleerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. **In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.**

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader er gevestigd was en u toen nog minderjarig was, waardoor het meer dan waarschijnlijk is dat u bij hem verbleef. Bovendien heeft u niet weten aan te tonen dat uw vader effectief zou zijn verdwenen of is overleden. Er bestaat met andere woorden een doorslaggevend vermoeden dat u afkomstig bent uit Kabul, een vermoeden dat bevestigd wordt door uw uiterst gebrekkige kennis van uw beweerde regio van herkomst.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel “(noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)”, alsook op een beoordelingsfout.

Verzoeker acht de commissaris-generaal onduidelijk in zijn appreciatie aangaande verzoekers verblijfplaats: “enerzijds meent hij dat verzoeker niet overtuigend si wat zijn verblijf in het district Tagab en anderzijds meent hij dat hij zich kan onttrekken aan de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, nl. het district Tagab, door zich te vestigen in Kaboel”. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat de veiligheidssituatie in het district Tagab een grond is voor toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal beschouwt dat verzoekers regio van herkomst het district Tagab is. Verzoeker stelt dat hij doorheen zijn gehoor kon overtuigen van zijn herkomst door de duidelijke en precieze informatie over zijn omgeving en somt een aantal van deze elementen op. Tevens wijst hij erop dat de *protection officer* tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meende dat verzoekers antwoorden niet voldoende gedetailleerd waren en dat hij van verzoeker een inspanning verwachtte om meer informatie te delen teneinde zijn herkomst en nationaliteit te beoordelen. Dat verzoeker hierna meer informatie verschaft en tegemoet komt een de verwachten van het CGVS acht hij niet verbazend. Hij stelt dat het een moeilijke oefening is om zelf en zonder bijsturing in te schatten hoe gedetailleerd hij moet antwoorden en hij wijst erop dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zo kort en samenvattend mogelijk diende te zijn terwijl hij op het CGVS de kans kreeg om zo uitgebreid mogelijk te antwoorden. Het feit dat er in zijn dorp niemand deelnam aan de presidentiële verkiezingen acht verzoeker wel degelijk een uitleg voor het feit dat hij er niets over kan vertellen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal ook dubbelzinnig is in zijn analyse van het werkattest van verzoekers vader: *"Enerzijds maakt het CGVS "bedenkingen rond dit document" (bestreden beslissing, p. 3) anderzijds meent hij ook dat dit document aantoont dat de vader van verzoeker in Kaboel woonachtig is en dat hieruit een doorslaggevend vermoeden ontstaat dat hij waarschijnlijk ook in Kaboel woonachtig was."* Volgens verzoeker is het niet aanvaardbaar om aan te nemen dat dit document het bewijs zou leveren van de verblijfplaats van verzoekers vader in Kabul en tegelijk niet het bewijs zou leven van het werk van verzoekers vader voor de Duitsers in Afghanistan.

Betreffende zijn asielrelaas onderlijnt verzoeker dat zijn vader vrachtwagenchauffeur was voor de Duitser. Hij meent dat zijn vader hierdoor een risicoprofiel heeft en citeert dienaangaande uit de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016. Hij stelt dat chauffeurs die met internationale troepen of organisaties werken, het doelwit zijn van anti-gouvernementele organisaties, zodat volgens hem niet kan worden besloten dat de verdwijning van zijn vader onwaarschijnlijk zou zijn. Het loutere feit dat de werkopdracht van zijn vader was beëindigd, sluit volgens verzoeker niet uit dat zijn vader het doelwit is van de taliban en dat hij nog steeds omwille van zijn voormalig werk wordt gezien als een persoon die de regering steunt. Voorts meent verzoeker dat hij doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de relatie van zijn vader met een andere vrouw, de problemen die dit veroorzaakte en het feit dat zijn vader voornamelijk in Kabul woonde en enkel naar het dorp kwam wanneer hij geen werkopdracht had. De afwezigheid van zijn vader was aanleiding voor sociale moeilijkheden met andere dorpen en de aanleiding voor het indienen van een klacht, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij de lokale leiders niet kon betrekken bij de verdwijning van zijn vader: *"het feit dat hij als een vrachtwagenchauffeur voor buitenlanders werkt houdt een risico in waardoor hij dit aan niemand kan vermelden in zijn dorp, laat staan de dorpsleiders hierbij betrekken"*. Ook meent verzoeker dat de openbare aanwezigheid van de taliban niet uitsluit dat de overheid nood heeft aan informanten: *"Het blijkt uit het door het CGVS toegevoegde artikel (Hour's drive outside Kabul, Taliban reigns) dat de overheid in Tagab geen bewegingsvrijheid heeft, dat zij hun checkposten niet kunnen verlaten omwille van veiligheidsredenen en dat zij enkel met de toestemming van de taliban en alleen ongewapend boodschappen kunnen gaan doen."* Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze tijdens zijn gehoor op het CGVS stelt verzoeker als volgt: *"Deze tegenstrijdigheden werden ofwel onmiddellijk gemeld door verzoeker (het feit dat hij als spion beschuldigd werd) ofwel uitgelegd. Ook als U Raad zou beschouwen dat zij geen uitleg krijgen dient er te worden opgemerkt dat zij de hele geloofwaardigheid van verzoekende partij niet aantasten."* Hij wijst er verder op dat uit de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 blijkt dat anti-gouvernementele actoren frequent burgers beschuldigen van spionage en hen veroordelen en straffen. Hij stelt dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegde over hoe hij in contact kwam met de overheid, hoe hem werd gevraagd te spioneren, hoe hij werd betrap en hoe hij werd bedreigd. Volgens hem erkent de commissaris-generaal het gedetailleerd karakter van zijn relaas in de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat hij geloofwaardige verklaringen aflegde die door documenten worden gestaafd en die niet tegenstrijdig zijn met de algemene en specifieke informatie die beschikbaar is. Hij meent dat *in casu* het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

Met betrekking tot het intern vestigingsalternatief, wijst verzoeker erop dat de bewijslast van de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief bij het CGVS ligt: *"Het CGVS moet een locatie van hervestiging aanduiden en de mogelijkheid geven aan verzoeker om zijn opmerkingen te laten gelden wat dit gebied betreft. Verzoeker heeft zijn opmerkingen niet kunnen laten gelden en het CGVS maakt de veronderstelling dat de vader van verzoeker nog steeds in Kaboel woont voor het eerst in de beslissing. Verzoeker betwist dat zijn vader woonachtig in Kaboel is en blijft bij zijn verklaringen m.b.t. de verdwijning van zijn vader."* Ook wijst verzoeker erop dat de redelijkheid van een hervestiging dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en andere algemene informatie: *"de veiligheidssituatie, de mensenrechtensituatie en de economische mogelijkheden tot overleven in menswaardige omstandigheden."* Verzoeker stelt dat bij de redelijkheidsanalyse rekening moet worden gehouden met:

- de beschikbaarheid van traditionele ondersteuning mechanismen door leden van de uitgebreide familie of etnische groep; de familieleden moeten in staat en bereid zijn om die ondersteuning te bieden; op zich kan hun loutere aanwezigheid niet aantonen dat zij in staat en bereid zijn om deze ondersteuning te bieden;
- toegang tot onderdak;
- beschikbaarheid van levensnoodzakelijke voorzieningen zoals drinkwater en gezondheidszorg;
- de aanwezigheid van levensopportuniteiten, inbegrepen toegang tot land voor personen die afkomstig zijn van rurale gebieden; omwille van het feit dat zij weinig competenties hebben buiten landbouw is het voor hen bijzonder moeilijk om zich te vestigen in andere gebieden waar zij heel waarschijnlijk geen

ondersteuning netwerk hebben (UNHCR guidelines van 19 april 2016, pp. 83-85, inbegrepen nota n°542);

- het aantal interne verplaatsingen in het voorgestelde gebied"

Verzoeker wijst erop dat hij nooit naar school ging en dat hij afkomstig is van een ruraal gebied. Hij stelt dat men niet kan inzien *"hoe hij als landbouwer in de stad Kaboel zou kunnen overleven en hoe hij daar aan de slag zou kunnen gaan aangezien hij niet toegang zou kunnen krijgen tot land"*. Hij wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin wordt gesteld dat het profiel van landbouwer een belangrijk onderdeel vormt in het onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. Hij meent tevens dat het verblijf van zijn vader in Kabul een loutere veronderstelling van de commissaris-generaal is, terwijl hij zelf uiteenzet dat hij sinds de verdwijning van zijn vader geen nieuws meer heeft, dat hij zijn vader nooit bezocht in Kabul en dat hij geen nauwe banden had met zijn vader. Ook stelt verzoeker als volgt: *"Hoewel een familiaal netwerk niet per se noodzakelijk word geacht in alle omstandigheden, o.a. voor jonge alleenstaande mannen, is het wel zo wanneer verzoeker geen levensopportuniteiten kan vinden in stedelijke gebieden, nl. voor personen met een achtergrond van landbouwer die in stedelijke gebieden geen nuttige competenties hebben."* Hij herhaalt dat de veiligheidssituatie in Kabul moet worden onderzocht in het licht van zijn profiel, namelijk een interne vluchteling zonder ondersteuning en zonder bruikbare competenties in Kabul. Hij verwijst naar informatie bij zijn verzoekschrift waaruit hij afleidt dat de Afghaanse overheid en de media menen dat Kabul geen veilige bestemming is voor vluchtelingen uit Europa, dat de taliban in staat zijn om er doelgerichte aanvallen te plegen en dat het geweldsniveau het risico inhoudt willekeurig slachtoffer te worden van aanslagen. Hij meent ook dat de economische situatie rampzalig is: *"kinderarbeid is frequent, werkloosheid is hoog en men kan zonder connecties onmogelijk aan een job geraken of een woning. Zeker voor alleenstaande interne vluchtelingen is het zo goed als onmogelijk een woning te huren. Interne vluchtelingen komen terecht in informele kampen zonder gezondheidszorg, drinkwater of andere basisvoorzieningen. Er is geen toegang tot land voor landbouwers."* Volgens verzoeker keren de meeste personen die in Kabul terechtkomen terug naar de uiterst gewelddadige zones waar zij vandaan kwamen of verlaten zij opnieuw het land. Hij wijst er ook op dat interne vluchtelingen in Kabul geen identiteitsdocumenten kunnen krijgen en dat zij hiervoor terug moeten gaan naar de geboorteplaats van hun vader.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van Asyl/os van mei 2016 (stuk 3).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen pagina 39 tot en met 43 van het EASO *"Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (bijlage 1).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"Afghanistan. Security situation in Kabul city"* van 6 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per faxpost brengt verzoeker op 28 augustus 2017 samen met een aanvullende nota twee bijkomende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Voor wat betreft het faxbericht dat op 28 augustus 2017 aan de Raad werd bezorgd kan nog daargelaten de vaststelling dat het stuk niet vergezeld is door een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig het bepaalde in artikel 8 PR RVV het volgende worden opgemerkt. Luidens artikel 3, §

1, eerste lid PR RvV dienen alle processtukken aan de Raad te worden toegezonden bij ter post aangetekende brief. Een faxbericht kan niet worden beschouwd als een dergelijke brief. Bijgevolg worden de bijkomende stukken die op 28 augustus 2017 door verzoeker per faxpost aan de Raad werden bezorgd (rechtsplegingsdossier, stuk 10) door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij voor de politie zou hebben gespioneerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over kernelementen van zijn asielrelaas, (ii) de door hem weergegeven opvolging van gebeurtenissen niet geloofwaardig is, (iii) de verdwijning van zijn vader evenmin aannemelijk is, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden leeftijd, (v) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van ongeletterde, (vi) hij niet aannemelijk maakt in de jaren vóór zijn vertrek naar België in het district Tagab te hebben verbleven, en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Wat betreft het door verzoeker aangevoerde asielrelaas, waarin hij stelt dat zijn vader, die een geheime relatie zou hebben gehad, in 2014 verdween en dat hij slechts door de politie zou worden geholpen indien hij voor hen de taliban zou bespioneren waardoor hij uiteindelijk door de taliban zou zijn bedreigd, dient vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan hij werkelijk is. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoeker immers 16 jaar oud te zijn, terwijl uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 10 maart 2016 een leeftijd had van 20,53 jaar met een standaarddeviatie van 1,55 jaar (administratief dossier, stuk 16). Bovendien blijkt uit zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dat hij op 4 april 2013 veertien jaar oud was, hetgeen evenmin in overeenstemming is met de door de Dienst Voogdij vastgestelde leeftijd. Het feit dat verzoeker aldus de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verder dient vastgesteld dat, hoewel kan worden aangenomen dat verzoekers vader als transporteur werkzaam was voor een Duits bedrijf, zoals blijkt uit het voorgelegde werkattest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), niet kan worden aangenomen dat verzoekers vader zou zijn verdwenen naar aanleiding van zijn werkzaamheden. Verzoeker weet immers niets te vertellen over deze verdwijning (gehoorverslag CGVS, p. 12 en volgende). Nochtans blijkt uit verzoekers asielrelaas (gehoorverslag CGVS, p. 9-10) dat de verdwijning van zijn vader de aanzet was voor de problemen die hij beweert te hebben gekend (gehoorverslag CGVS, p. 10: *"Hij werkte voor buitenlanders, als hij niet was verdwenen had ik geen problemen gehad"* (eigen onderlijning)). Vermits verzoeker heden in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen naar aanleiding van de verdwijning van zijn vader, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de omstandigheden en de gevolgen van deze verdwijning. Het feit dat hij met zijn vader niet goed overeen zou komen omdat hij een geheime relatie had, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven komt de geloofwaardigheid van het geheim karakter van deze relatie op de helling te staan indien verzoeker deze relatie aanhaalt als verklaring voor de vertroebelde verstandhouding met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 11: *"M, ik weet niet waar, het was een geheim, daarom kwamen we niet met vader overeen, ik heb die andere moeder niet gezien."* (de Raad onderlijnt)). Tevens dient vastgesteld dat uit het voorgelegde werkattest blijkt dat zijn vader tot december 2014 voor het Duitse bedrijf werkzaam was en dat zijn werkzaamheden werden beëindigd omdat het contract van het bedrijf zelf met de NAVO en NSPA was afgelopen, terwijl hij tijdens zijn gehoor op 30 januari 2017 verklaarde dat de verdwijning van zijn vader plaatsvond 2,5 jaar geleden en dat de winter toen op zijn einde liep (gehoorverslag CGVS, p. 13). 2,5 jaar vóór 30 januari 2017 komt overeen met september 2014, hetgeen noch in overeenstemming is met de gegevens in het werkattest, noch met zijn verklaring dat de winter toen ten einde liep.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bovendien verder aangetast waar hij stelt dat hij slechts nadat een vriend hem uitdaagde om zijn vader te zoeken en hij er met zijn moeder en zijn oom over sprak, een klacht ging indienen bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 9). Vooreerst kan niet worden ingezien waarom er niet meteen na de beweerde verdwijning van verzoekers vader actie werd ondernomen door iemand van verzoekers familie. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de initiële inactiviteit van verzoeker en zijn familie na de verdwijning van zijn vader, *quod non*, dan kan evenmin worden ingezien waarom het feit dat verzoekers vriend hem uitdaagde om zijn vader te zoeken plots wel voldoende stimulans zou zijn om alsnog actie te ondernemen. Het loutere feit dat hij anders

ruzie zou kunnen krijgen met zijn vriend (gehoorverslag CGVS, p. 9) kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende verklaring hiervoor. Het voorgaande klemde des te meer daar zelfs geen contact werd opgenomen met de Duitsers voor wie verzoekers vader werkt(e), terwijl verzoekers vader net omwille van zijn werkzaamheden zou zijn verdwenen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12).

Vervolgens zou verzoeker slechts klacht hebben kunnen indienen bij de politie naar aanleiding van de verdwijning van zijn vader indien verzoeker de politie zou informeren over de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dienaangaande wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat niet kan worden ingezien waarom de politie nood zou hebben aan een minderjarige die voor hen de aanwezigheid van de taliban zou doorbellen wanneer de taliban reeds openlijk aanwezig is in verzoekers regio van herkomst, zoals blijkt uit zowel verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 10) als uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). Dat de overheid in Tagab geen bewegingsvrijheid zou hebben, zoals in onderhavig verzoekschrift wordt aangehaald, doet hieraan geenszins afbreuk. Tevens wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker nalaat enig stuk neer te leggen ter staving van zijn beweerde klacht bij de politie over de verdwijning van zijn vader.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing eveneens terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen op de DVZ niet overeenstemmen met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het CGVS:

“Zo blijken uw verklaringen in de Vragenlijst van het CGVS (18.05.2016) op essentiële punten sterk af te wijken van deze die u aflegt tijdens het gehoor bij het CGVS (30.01.2017). Het CGVS kan verwachten dat u tenminste met betrekking tot de kernelementen van uw relaas eenduidig en concreet kan aangeven wat er is gebeurd. Echter u gaf in de Vragenlijst aan dat u de zoon van een spion was, terwijl u bij het CGVS aangeeft dat u zelf zou hebben gespioneerd. Verder beweert u in de Vragenlijst dat de politie niets heeft gedaan, terwijl bij het CGVS een aanzienlijk deel van uw relaas ingaat op uw samenwerking met de politie nadat ze wel degelijk uw klacht hadden aanvaard. Overigens kan u geen kopie neerleggen van deze klacht, hetgeen al evenzeer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vermeende incident. U kan evenmin details aanbrengen over de feitelijke opvolging ervan (p. 14). Voorts geeft u in de vragenlijst aan dat u thuis bent ondergedoken, terwijl u gedurende het gehoor verklaart dat u zich bij uw oom verstopte na ontvangst van de dreigbrief (p. 10). Het is ook verbazend dat u er pas dan melding van maakt dat u zou zijn beschoten, gezien u deze gebeurtenis aanhaalt als de directe aanleiding om uw oom over al uw problemen te vertellen waardoor hij u naar België stuurde. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor (p. 14) beweert u dat u toen niet volledig was. Het CGVS kan deze uitleg niet aanvaarden, het gehoor begon immers met de vraag of u bij DVZ de voornaamste elementen kon aanhalen (p. 2), waarna u enkel meldde dat niet alleen uw vader maar ook uzelf spion was geweest. Dat het DVZ interview weliswaar kort is doet niets af aan de vraag of de centrale elementen van uw vrees ter sprake konden komen.”

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan de blote bewering dat deze tegenstrijdigheden ofwel onmiddellijk door hem werden gemeld, ofwel werden uitgelegd en dat deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet aantasten. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van tegenstrijdigheden, dan wel deze trachtte te verklaren, doet op zich evenwel geen afbreuk aan het bestaan ervan. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten waarom deze tegenstrijdigheden volgens hem geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag; het betreffen immers kernelementen van zijn relaas.

Waar verzoeker wijst op algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat zijn vader een risicoprofiel heeft omwille van zijn werkzaamheden voor Duitsers, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Verder dient opgemerkt dat verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de werkzaamheden van zijn vader in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een risicoprofiel zou kunnen uitmaken. Uit het voorgaande is immers reeds gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker doorheen zijn asielaanvraag heeft aangehaald. Dit klemde des te meer daar uit het voorgelegde werkattest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat zijn vader reeds sinds december 2014 is gestopt met zijn werkzaamheden voor het Duitse bedrijf. Verzoeker laat na enig zicht te bieden op de werkzaamheden die zijn vader nadien mogelijks nog zou hebben gedaan, zodat hij geen eventuele andere problemen naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader aannemelijk maakt.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag evenmin aan de voormelde vaststellingen afbreuk te doen. Deze informatie is eveneens van louter algemene aard en

heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat ook deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Waar verzoeker opmerkt dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn opmerkingen te formuleren betreffende het voorgestelde intern vestigingsalternatief, *in casu* Kabul, kan hij niet worden bijgetreden. Middels onderhavig verzoekschrift heeft verzoeker in het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep wel degelijk de mogelijkheid om zijn opmerkingen betreffende het voorgestelde intern vestigingsalternatief te formuleren.

Uit de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden

gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Uit deze informatie blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, verzoeker is een gezonde jongeman, die het Pashtou, één van Afghanistans officiële talen, machtig is. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden analfabetisme. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gewezen op zijn verklaring dat hij over een Facebookprofiel beschikt, hetgeen op zich reeds een minimale schrijf- en leesvaardigheid veronderstelt, alsook een kennis van de hedendaagse technologie. Daarenboven dient vastgesteld dat verzoeker de aan hem op de DVZ voorgelegde documenten steeds met dezelfde handtekening ondertekende, hetgeen een bijkomende indicatie is dat hij wel degelijk geletterd is (administratief dossier, stukken 15 en 16). Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden betreffende zijn leeftijd, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Tevens werd erop gewezen dat verzoeker nalaat een duidelijk zicht te bieden op de leefomstandigheden van zijn vader. Uit het voorgelegde werkattest van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt alleszins dat verzoekers vader als woonachtig in Kabul wordt aangeduid, terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS zelf verklaarde dat zijn vader gedurende zijn tewerkstelling inderdaad in Kabul verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien het geheel van voormelde vaststellingen (ongeloofwaardigheid van profiel van analfabeet, bewust misleiden asielinstanties en nalaten een zicht te bieden op de leefomstandigheden van zijn vader) kan

wel degelijk worden aangenomen dat verzoekers vader in Kabul verbleef en er een netwerk heeft/had, alsook dat verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst op dit netwerk een beroep kan doen. Dienaangaande kan er nogmaals op worden gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij dit niet zal kunnen omdat er in Kabul geen mogelijkheid bestaat om via landbouw in zijn onderhoud te voorzien terwijl dit de enige capaciteit is die hij heeft, dient erop gewezen dat verzoeker verklaart tevens in een textielwinkel te hebben gewerkt (zie verzoekschrift, p. 2). Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zouden zijn dat zij een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER